

[Helge Sander]

adopterer et forslag fra ATP, men hr. Taanquist, det betænkelige er den holdning, som Socialdemokratiet dermed står for her. Man skubber simpelt hen de 70-årige ud – for at sige det lidt populært. Jeg sagde det ikke bare for at drille – det synes jeg ikke der er grund til; der er så meget andet, vi er enige om, og det skal vi koncentrere os om.

Men alligevel: Hvis hr. Taanquist skal overbevise mig, må han komme med en forklaring på og en argumentation for, hvorfor det er fornuftigt. Det var derfor, jeg stillede dette spørgsmål i første runde: Hvad svarer hr. Taanquist, når en 70-årig henvender sig – selvfølgelig til Socialdemokratiet som til alle os andre – og beklager sig over dette forslag? Hvilket argument er det, der skal til for at overbevise mig og tilsyneladende de øvrige partier om, at det er det rette, Socialdemokratiet her foreslår?

Det var det, der var mit ærinde – ikke at vi skulle tale os fra hinanden, for det synes jeg slet ikke der er grund til. Lad os endelig blive enige i så stor udstrækning som muligt og få dette gennemført hurtigst muligt.

Men i stedet for at svare brugte hr. Taanquist det kendte kneb, at angreb er det bedste svar. Derfor sagde hr. Taanquist: Hvordan er det med Venstre? Er man uenig med hensyn til de 12 pct.? Dér sagde jeg ærligt – og det er ikke noget stort problem, jeg mener, det er minimalt i forhold til de mange andre gode ting, der ligger i det – at skal jeg afspejle mit bagland, er det det eneste, der er sat spørgsmålstegn ved i den brev bunke, vi har fået, at man synes, 30 pct. er lidt for lidt. Derfor siger jeg, at så er konsekvensen, at vi skal kigge på de 12 henholdsvis 88 pct. Men det er slet ikke noget, hr. Taanquist kan bruge til at besvare det helt elementære spørgsmål i denne debat: Hvorfor skal de 70-årige skubbes ud?

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg går herop, fordi hr. Taanquist stillede det spørgsmål, om jeg ikke havde misforstået forslaget. Det tror jeg da ikke. Men det kan da godt være, at det ikke er rigtigt formuleret, det, der står. Jeg kan jo citere fra forslaget; der står på side 3 i Socialdemokratiets beslutningsforslag:

»Ved dødsfald efter det 40. år aftrappes beløbet således, at det udbetalte beløb bliver gradvis mindre og falder helt bort ved det 70. år.«

Så det må vel være helt oplagt.

Jeg siger, at vi skaber glade enker – og jo yngre jo bedre – og så bliver der ikke noget til dem, der sidder og måske har meget brug for det. For mange af dem, der bliver enker i denne alder, sidder i et hus, som de kan have svært ved at blive i, osv. Jeg ved godt, det ikke er store beløb, vi snakker om her, men meningen er vel, at det skal blive lidt større beløb med tiden. Derfor mener jeg altså, at det er et punkt, vi bør diskutere grundigt.

Og jeg beder hr. Taanquist være opmærksom på det sidste, jeg siger. Vi har ikke afvist nogen af disse forslag med det, vi har sagt. Men jeg mener, at vi bliver nødt til at se i øjnene – og det gælder såmænd i mange forhold herinde – at folk har en forventning til, at når de indbetaler nogle penge igennem mange år, så skal de også udbetales. Der sker altså det, at politikere bliver temmelig utroværdige i folks bevidsthed, hvis vi begynder at manipulere alt for meget med de penge og begynder at sige til dem, der har indbetalt i længst tid: I er dem, der skal have mindst ud. Det er der altså ikke nogen der kan forstå. Og jeg mener faktisk heller ikke, det er rimeligt. Så på det punkt mener jeg, at Socialdemokratiet skal beholde den åbenhed, de i øvrigt har haft her under opsummeringen af, hvad der er sagt til de her to forslag.

På samme måde vil jeg appellere til arbejdsministeren om at være åben for drøftelser om, hvordan vi kan få dette til at se ud. Det vil være en god ting, for det er altså lidt vigtigt, at der om store sager – dette er jo en stor sag trods alt – er bred enighed, så ikke folk skal gå og regne med, at dette her bliver lavet om hvert andet år.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg har også sagt til mig selv under gennemlæsningen af forslagene: Hvor er der mange ting, vi skal have oplyst under udvalgsarbejdet, for det er indviklet.

Men jeg vil gerne understrege over for fru Pia Christmas-Møller, at når vi har fremsat vort beslutningsforslag, er det, som jeg har nævnt flere gange, for at få startet diskussionen herinde, men bestemt også for at få klarlagt Socialdemokratiets grundlæggende principper – det er jo det, man bruger beslutningsforslag til – og det skal da ikke være nogen hemmelighed, at det er udtryk for vore grundlæggende principper. At